

mel Sag, som vi ofte have haft til Forhandling her i Folketinget. Her er forlangt et Beløb af 13,100 Kr., for at Løjtnant Oluf Olufsen skal kunne bearbejde det Materiale, han har hjembragt fra sin Rejse i Pamir og Centralasien. Denne Bevilling afgiver, synes jeg, et godt Eksempel paa, hvorledes Folketinget kan lade sig trække med fra den ene Bevilling til den anden; den afgiver et Eksempel paa et stadigt, aarelangt Prelleri mod Statskassen. Jeg tror, at der aldrig nogen Sinde har været en virkelig Lyst til at give disse Penge, men de ere blevne givne alligevel, og det er af Grunde, som jeg senere skal nævne. Det var i 1897—98, at det første Forslag fremkom om at give 8,000 Kr. til Løjtnant Olufsen, for at hnn kunde rejse ned til Pamir. Dette gik Folketinget ind paa og troede naturligvis, at med disse 8,000 Kr. var denne Sag ude af Verden. Bevillingen skulde fordeles paa 2 Aar, det første Aar 4,000 Kr. og næste Aar altsaa de andre 4,000 Kr. Saa kom Ministeren imidlertid næste Aar og forlangte ikke 4,000 Kr., men 7,000 Kr. Vi vare altsaa gaaede med under Forudsætning af, at det skulde være i alt 8,000 Kr.; men nu viste det sig næste Aar at blive 11,000 Kr., men det hed rigtignok ogsaa i Motiverne, at det var det sidste Tilskud. Det blev det dog desværre ikke, thi næste Aar kom Ministeren igen og forlangte noget, som han kaldte et *yderligere* Tilskud paa 4,000 Kr. Folketinget var godmodigt nok til ogsaa at gaa ind paa denne Bevilling, saa at vi nu vare komne op paa 15,000 Kr., men hermed haabede man naturligvis ogsaa, at Sagen nu var ude af Verden. Løjtnanten kom imidlertid igen og fik Ministeren til at søge Folketinget og forlange et saakaldt *Resttilskud* paa 4,500 Kr. Nu vare vi oppe paa 19,500 Kr. Ogsaa i dette Tilfælde var Folketinget godmodigt nok til at sige ja, men saa tror jeg ogsaa, at alle Tingets Medlemmer vare blevne inderlig lede og kede af disse Bevillinger. Saa i Fjor hændte det en Dag, at Sthyr kom ind i Finansudvalget og spurgte, om Finansudvalgets Medlemmer ikke havde Lyst til at give 10,000 Kr. yderligere, for at Løjtnant Oluf Olufsen kunde bearbejde det Materiale, han havde bragt hjem. Men den Dag var Finansudvalget fornuftigt, det sagde nej, rent ud nej, det vilde det ikke have noget med at gøre, og da Sthyr havde faaet den Besked, kom han ikke frem med noget Forslag i Fjor. Men nu kommer til alles Overraskelse den nuværende Kultusminister i Aar og forlanger, ikke som

Sthyr i Fjor 10,000, men 13,100 Kr. Nu skulde man have ventet, at da Sthyr blev afvist i Fjor, vilde det ikke være gaaet den nuværende Kultusminister bedre i Aar, men nej, hvad man nægtede i Fjor til Sthyr, det giver man i Aar med Glæde til den nuværende Kultusminister. Der er altsaa nu stillet Forslag om at bevilge 13,100 Kr., og naar Løjtnanten har faaet dem, staar han os i 32,600 Kr. Hvad faa vi da nu for disse Penge? Ja, vi faa egentlig ingen Ting. Om vi nogen Sinde faa noget for dem, staar fuldstændig hen i Blinde. Denne Bevilling er kun til Bearbejdelse, til Forarbejder til en Bog, om det nogen Sinde bliver til en Bog, er der ingen, der ved, men hvis det en Gang skulde blive til en Bog, er jeg overbevist om, at Løjtnanten kommer igen og forlanger Penge til Bogens Trykning og Udgivelse, for ellers ligge jo disse kostbare Skatte i hans Forarbejder til ingen Verdens Nytte, og jeg er temmelig overbevist om, at naar Folketinget har ladet sig trække saa langt, kunne vi ikke stoppe op, men Følgen bliver, at vi komme til at punge ud igen. Sikkert er det imidlertid, at nu staar alt dette os i 32,600 Kr., og at vi ikke vide det allermindste om, hvad vi ville faa for disse Penge. I de Motiver, som ledsage Forslaget fra den ærede Ministers Side, staar der en Bemærkning, som jeg gerne vil bede den ærede Minister forklare lidt nøjere for os. Der staar, at blandt alle de Skatte, som Løjtnant Olufsen har bragt hjem, findes der „to opadgæde gammelpersiske Sprog“. Ja, det lyder jo uhyre interessant, thi saaledes at rende hen og finde to gammelpersiske Sprog, to uddøde Sprog, det er ingen let Sag. Der have nu Sprogmandene rundt omkring i Europa siddet og studeret østerlandsk Filologi i mange, mange Aar og have ikke anet, at der var to saadanne gammelpersiske Sprog, og dem har nu en rask Løjtnant paa en Tur dernede opdaget og taget med hjem, og nu skulle de bearbejdes. Jeg vil gerne spørge den ærede Minister, om han ikke vil forklare os her i Tinget, hvad det er for to gammelpersiske Sprog, som Løjtnanten har opdaget, og hvorledes det forholder sig dermed, for hvis det forholder sig rigtigt, kan det jo godt være, at disse to gammelpersiske Sprog ere alle Pengene værd. Der er ved denne Sag en Ejendommelighed, synes jeg, som jeg ikke kan lade være at fremhæve. Af disse to Bøger handler den ene om Danmarks Kultur, det er et nationalt Værk, den anden om Pamirs Kultur, noget, som